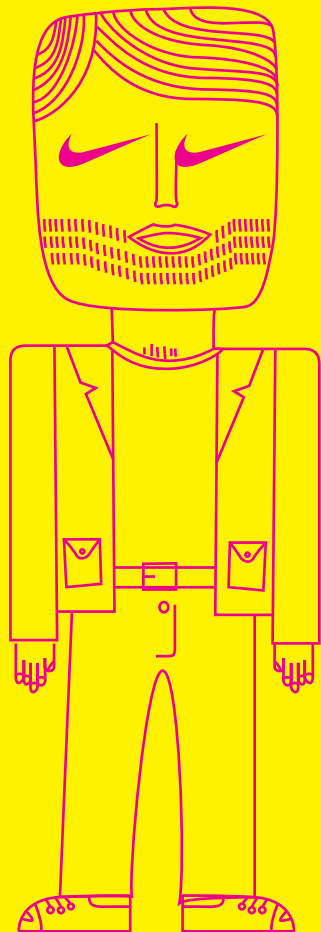

Živá reklama

JOZEF KAŠČÁK

Jozef Kaščák

Živá reklama

Text © Jozef Kaščák, 2011
© HladoHlas Group, s. r. o.
Martin 2011
www.hladohlas.sk

ISBN 978-80-89502-08-0

Živá reklama

JOZEF KAŠČÁK

Jar

Jar je tu!!!

Tak už aj u nás na Orave máme jar. A s určitosťou vám môžem povedať, že prišla uplynulý víkend.

Je tam toho, povieť si, snežienky alebo podbeľ máme aj my, dokonca aj bahniatka nám už zakvitli! To je síce pravda, u nás v záhrade zapučali pred štrnástimi dňami, ale napríklad minulý týždeň sme tu mali mrazy, sneženie a nárazový vietor.

Takže: už je tu jar alebo nie? Ľudia chcú mať istotu, no zatiaľ iba konštatujú, že staré pranostiky neplatia a nové ešte nie sú.

Vlastne – ja jeden taký indikátor mám. Mojou tutovkou sú mravce. Pred tromi rokmi som si všimol, že sa mi z ničoho nič objavili v kotolni. Najprv jeden, potom jeho kumpán, hneď nato celá družina a bolo ich čoraz viac. To isté sa opakovalo pred dvoma rokmi a vlani opäť. Keď som si dal dokopy všetky súvislosti, vyšlo mi, že mravce sa v mojej kotolni objavujú vždy s príchodom jari ako jej úderný predvoj. Jednoducho hľadajú cestu z tepla ústredného kúrenia do čoraz teplejšej a prebúdžajúcej sa zeme.

Prirodzene, vždy spolu zápasíme o životný priestor, ale s pomocou rôznych sprejov, kried a pascí sa mi ich zatiaľ vždy podarilo z domu vypuďiť. Tí, čo prežili, si vzápätí postavili mravenisko pod oknom mojej kotolne. Určite preto, aby to nemali na jeseň ďaleko naspäť do pohodlia ústredného kúrenia.

Keď sa začnú sťahovať, dám vám vedieť. Ale skôr ako v no-vembri do nebude. Aj keď – ktohovie.

Osud

Na gymnáziu som mal spolužiačku Moniku a hneď pri prvom stretnutí to medzi nami poriadne zaiskrilo. Ja som bol galantnosť sama, zatiaľ čo ona ma od prvej chvíle nemohla ani vystáť. Trpezlivo ma ignorovala celé 4 roky a pokračovalo to aj po maturite. Ak sme mali stretnutie, na ktoré som prisľúbil účasť, ona určite neprišla. Naši bývalí spolužiaci z nás mali zábavu, ja som netušil, ktorá bije, a Monika vytrvalo mlčala.

Záhadu sa mi podarilo vylúštiť tento týždeň, keď som Moniku stretol v jednom martinskom obchodnom centre. Tlačila pred sebou košík, v ňom okrem nákupu kvočal malý chlapec a mal jej oči.

Napodiv sa tentokrát ona prihlásila ku mne. Vystískala ma, ba dokonca pozvala na čaj. Kým jej syn sa pokúšal v detskom kútiku zlomiť si krk, my sme si povedali veci, ktoré boli medzi nami viac ako 20 rokov. Monika na mne od prvej chvíle neznášala jedno – moje meno. Znie to neuveriteľne, ale Jozef sa volá jej dedo, otec, brat, ujo, krstný tatko, birmovný otec a približne 15 ďalších bratrancov. „Ty si za nič nemohol, to len ja som to meno nenávidela. Okolo mňa boli od malička iba Jozefovia, Jožkovia, Jožovia a Dodovia,“ uzavrela jednu kapitolu svojho života Monika.

Tento príbeh má samozrejme aj pointu – môžete trikrát hádať, ako sa volá jej manžel a synček. Tomuto sa hovorí osud, pred ktorým Monika neunikla. A myslím, že je s tým vnútorne zmierená a šťastná.

Dodatočne želim všetkým Jozefom, nech im meno ešte dlho a dobre slúži.

Trampoty tuctového básnika

Skromne priznávam, že sa mi počas môjho života podarilo napísať niekoľko básničiek. Nešlo o nič svetoborné, Parnas môj útok ani nezaregistroval a s múzami to bola iba taká nezáväzná flirtovačka. Zatiaľ mám na konte tri zbierky veršikov, prispel som do viacerých zborníkov a niekoľkokrát ma vzali na milosť v časopise pre začínajúcich literátov.

Lenže nedávno ma postretlo niečo zvláštne. Oslavovali sme s kamarátmi a jeden z nich sa posťažoval, že mu chýbajú vhodné texty, ktoré by mohol spievať. Len tak z roztopaše som zarýmoval jednu svoju dávnovekú báseň a kamoš ju vzápätí z recesie zhudobnil. Onedlho nová pieseň zaznela z pódia pri jeho vystúpení a dokonca ma vytiahol na javisko. Reku, pozrite ľudia, to on vypoťil tú vtákovinu.

Vzápätí nabrali udalosti rýchly spád. Suseda odvedľa vyhrala s inou mojou básňou triedne kolo Hviezdoslavovho Kubína a recitačný krúžok z inak celkom normálnej školy dokázal poskladať z mojich veršov lyrické pásmo pod názvom *Vešiak*. Ako by toho nebolo dosť, približne dva týždne vylepšuje nadávkami moje rýmovačky jeden uletený šuhaj, ktorý sa hrá na rapera. Sumár bizarných situácií vyvrcholil pri oslavách okrúhleho výročia založenia gymnázia, kam som asi pred sto rokmi chodil. Hneď dve moje veršovačky zdobia pamätnicu školy a uvažuje sa o znovuvydání mojich básnických zbierok, ktoré sa v tunajšej knižnici z neznámych príčin stali bestsellerom. Mám dokonca informácie, že niektoré mnou vypotené strofy zdobia ružové denníčky miestnych šestnástok.

To všetko ma prinútilo, aby som si po rokoch opäť prečítal vlastné veršované výtvary. Mám z nich zmiešané pocity. A s obavami si predstavujem, ktoré asi tak ozdobia môj náhrobok.

Kúpeľňa

Potrebujem zariadiť novú kúpeľňu, a tak som sa podujal na študovanie katalógov, časopisov aj hotových stavieb. Pri návšteve jedného podnikateľa som pochopil, že dlažba a kachličky už ani zďaleka nie sú tým najdôležitejším.

Tak napríklad jeho sprchovací kút obsahoval zabudované masážne trysky, vývody na paru, špičkovú klimatizáciu s dvojitým okruhom a dokonale vodotesnú stereo súpravu, ktorej výkon by dokázal ozvučiť tanečnú zábavu v hociktorom kultúrnom stredisku.

Vaňa mala toľko masážnych a relaxačných trysiek, koľko je dní do roka, špeciálne dýzy na detoxikáciu organizmu a integrovanú učebňu cudzích jazykov, ktorá vás hravo dostane do hladiny alfa.

Posedenie na modernej záchodovej mise dokáže spríjemniť ohrievaná doska, decentná hudba, jemnučká vôňa parfumu a splachovač, ktorý vydáva zvuk šuštiacich bankoviek.

Kúpeľňa dneška sa stala pre podnikateľa územím, kde má svoje pevné miesto počítač s internetom, telefón s faxom aj televízor. Nechýba obrovské zrkadlo s kabínou na prezliekanie a, pre každý prípad, malý oltárik.

Podľa vlastných slov trávi spomínaný podnikateľ v kúpeľni štyri až päť hodín denne. Pri všetkých tých vymoženostiach ho obdivujem, že má vôbec čas sa umyť.

Knihy

Voľakedy býval marec mesiacom knihy. Lenže doba pokročila a zrýchlila a dnes majú slovenské knižnice nanajvýš týždeň knihy. Ako by to nestačilo, štatistiky dokazujú, že ľudia čítajú čoraz menej.

Pritom pre moju generáciu bola kniha všetkým. Nebolo počas detských hier na čo sadnúť? Vyriešili to štyri hrubšie slovníky. Rozhegala sa doma skriňa? Podložili sme ju knihou. A ako nás trestali za zlé známky? Nuž, nekúpili nám žiadnu literatúru.

Otec môjho spolužiaka raz pri jarnom upratovaní porozbíjal krištáľ v obývačkovej stene. Pobral sa do kníhkupectva, do jednej police nakúpil knihy so žltým, ružovým a červeným obalom a do druhej s modrým, zeleným a fialovým. Tretiu voľnú policu obsadili biele a čierne väzby a napokon vo štvrtjej sa ocitli hnedé, sivé a strieborné výtlacky. Taká knižnica je na celý život, pretože ostane neporušená.

Náš obľúbený sused váži viac ako 150 kíľ. Už z toho vidieť, aký je to vášnivý čitateľ. Sám tvrdí, že za všetko, čo je v ňom dobré, vďačí literatúre. Kuchárskej.

Spomínam na knihy, ktoré som zhltol za jeden deň. Nad inými som sa smial tak, že mi trvalo aj dva týždne, kým som ich prelúskal. Niektoré boli ako slabé ženy – viackrát som sa s nimi vyspal, no najradšej mám také, ktoré mi kladú provokujúce otázky; obľubujem tie, kde autor zachádza príliš ďaleko, aby sme my, čitatelia, došli dosť ďaleko. Knihy sú podľa mňa najúžasnejší výdobytok civilizácie; životodarná šťava pre mozog, zdroj adrenalínu, zábavy, ale aj bezsenných nocí.

Mne jeden Týždeň či Mesiac knihy nestačí. Knihy sú na celý život.

Diagnóza

V čakárni u lekára sa cítim ako na vlakovej stanici. Prichádzajú a odchádzajú ľudia, posedia, navzájom sa poľutujú a porozprávajú, ako ide svet. Niektoré postavičky stretávam v čakárni permanentne. Za tie roky poznám ich chorobopisy, viem čo radi varia na obed, ako ich zlostia deti a hnevá počasie. Jeden z takýchto pacientov sa však vymyká môjmu chápaniu.

Prvýkrát som si ho všimol približne pred 20 rokmi. Čakal tam v sivom obleku a vyleštených čiernych topánkach. Silné okuliare mu dodávali prísny výraz a on sa s ním milerád podelil. Každého pacienta podrobil križovému výsluchu. Zisťoval, čo ho trápi, odkedy a aké to má sprievodné príznaky. Vypočúvanie zakončil diagnózou, ktorá síce nemala s chorobou nič spoločné, zato však niektorých poslala domov aj bez návštevy ordinácie.

Sem-tam nabral niekto odvahu a skúšal zistiť, čo trápi jeho. Vždy však nasadil výraz človeka tesne pred posledným pomazaním a potom vyriekol komplikovane znejúcu diagnózu, ktorá mala najbližšie ku chronickým problémom ťažko pracujúceho baníka.

Až jedna babka mi prezradila, že starší pán bol po celý život úradníkom a funkcionárom. Údajne takým neschopným, že mu vždy prideliť prácu, kde nemohol nič pokaziť, alebo ho šupli do kolektívu, kde to zaňho urobil niekto iný. Dvadsať rokov viac ako často navštevuje lekárov, ale nikto nevie presne určiť, čo mu je. Zvyčajne to skončí diagnózou nejakej choroby z povolania.

Ak je to pravda, potom ňou paradoxne trpia aj tí, ktorí nikdy nič nerobili.

Nebojsa

Dnešné deti ovládajú vďaka filmom a náučným knihám také veci, o akých sa nám nesnívalo. A čo je úplne najhoršie – presne vedia, kedy ich majú použiť. Poviem vám, na dnešné decká strašiaky z minulosti neplatia. Viem to z vlastnej skúsenosti.

TATO: Prosím Ťa, prestaň besnieť a začni upratovať, lebo...lebo zajtra pôjdeš k zubárovi.

SYN: Ale mňa zúbky nebolia.

TATO: Počkaj, keď Ti ich bude ujo zubár vrátať. Potom budeš banovať, že si si pred spaním neupratal izbu.

SYN: A čím mi ich bude vrátať? Gator-Gliddenovou vráčkou?

TATO: Čo?

SYN: V Nemovi zubár vrátil zuby Gator-Gliddenovou vráčkou.

TATO: Aha. No aspoň si videl, ako ten pacient v kresle strašne kričal.

SYN: Ale nemusel, keby ujo zubár použil Šilderovu metódu.

TATO: Nevravel som Ti, že si máš upratať hračky?!

SYN: A čo mi vlastne zajtra bude vrátať?

TATO: Akože čo? Predsa zub!

SYN: A ktorý?

TATO: Taký, čo Ťa bude najviac bolieť.

SYN: To bude asi podráždený koreňový kanálik. Ale keď ujo zubár používa pilníček Hedström, pacienta to nebolí.

TATO: Také somariny ovládaš, ale aby si si aspoň raz sám od seba urobil poriadok, tak to nie! Len sa tu hore-dolu šuchceš a bezo mňa nič neurobiš. Čo je toto moja izba?

SYN: Na koreňový kanálik sa používa špeciálna výplň, na ktorú sa zasvieti červeným svetielkom a zúbok je ako nový.

TATO: Hej. A hlavne, že som zase za Teba upratal ja! To sa musím každý deň takto rozčúliť? Zase ma z Teba bude bolieť hlava!

SYN: Keď Ťa bolí hlavička, mal by si si dať dobrý čajík, ľažkať si, pokrčiť nožičky a zavrieť očká. A ja Ti porozprávam, ako sa dajú bezbolestne vrátať zuby.

TATO: Bože, len to nie!

U psychoanalytika

Môj kamarát Fedor je úspešný podnikateľ. Medzi obchodníkmi má povesť žuly, ktorú neobmáčkí nič okrem zrealizovanej ban-
kovej transakcie na jeho konto.

Iba raz do roka zhadzuje Fedor svoju nekompromisnú identi-
tu. Koncom marca starostlivo zagarážuje terénny džíp a svokro-
vi zabaví starého žigulíka. Oblečie si obstarožný oblek pamäta-
júci Brežneva na čele strany a vlády a takto vyfinteny ide podať
daňové priznanie.

Fedor je z tej dlhoročnej hry poriadne vykoľajený. Je mu jas-
né, že každý rok vykazuje vysoké náklady a biedny zisk a je len
otázkou času, kedy to praskne. Roky fingovania ho predsa len
poznačili a pomaly sa z neho stal chodiaci neurotik. V akom-
si pánskom magazíne našiel informáciu, že spomínané problé-
my hravo vyrieši psychoanalytik. Keďže Fedor je mužom činu,
k jednému takému sa okamžite objednal.

S nadšením nám potom líčil, ako sa na prvom stretnutí do-
stal do tranzu, počas ktorého vysypal zo seba takmer všetko, čo
ho za tie dlhé roky vnútorne zožíralo. Počas druhej terapie šiel
ešte ďalej, až na dno svojho podvedomia – a zrazu sa pred ním
z ničoho nič zjavila krásna dievčina. Na štvrtom sedení malo
dievča na sebe už iba priesvitnú košielku. Psychoanalytik síce
Fedora dôrazne varoval, že je to len ilúzia, ale jeho pacient si ne-
dal povedať a siahol na ňu.

A tak prišiel Fedor medzi nás s poriadnym monoklom.
Vysvitlo, že ilúzia nepatrila jemu, ale psychoanalytikovi.

1. apríl

Neviem, ako vznikla tradícia prvoaprílových žartov, ale od detstva boli pre mňa hotovým utrpením.

Na základnej škole nám učitelia pravidelne dávali písomky a potom ich s vífazoslávnym úsmevom hádzali do košov. „Ale sme Vás dostali,“ vraveli ich šťastné oči a my sme túto hru akceptovali. Fungovalo to až do chvíle, keď to v siedmom ročníku spolužiak Jančí na piatej hodine zalomil a nezobudil ho ani školský zvonček. Matikár si to bohužiaľ všimol a hneď ho prešla chuť prvoaprílovo špásovať. Celá trieda sme z písomky dostali päťorky.

Kuchárky v školskej jedálni nám v tento deň zvykli kydnúť do taniera hmotu, ktorá zo všetkého najviac pripomínala rozpučenú žabu. Slabšie povahy pri tomto pohľade omdlievali a nadšené tetušky nás potom obšťastnili pečenými buchtami.

Na gymnáziu sme si ako praví pubertáci kládli na stoličky špendlíky, až kým sa raz nič netušiaci spolužiak na tú svoju doslova hodil. Špendlík sa zlomil a zostal uväznený... však viete, kde asi. Lekár na chirurgii dostal pri pohľade na nášho kamaráta taký záchvat smiechu, že keď mu pichal lokálnu injekciu na umrtnenie, všetok jej obsah schytala sestrička do ľavého oka, a tak musel v prvom rade ratovať ju.

Niekedy mám pocit, že fantázia tvorcov prvoaprílových žartov sa vyčerpala pri určení, že práve tento deň bude bláznivým a vyrehotaným. A to za každú cenu.

Zďaleka to nie je môj štýl. Úplne mi stačí, keď sa človek usmieva. Keď to nie je nasilu bujaré, ale o to viac úprimné. Pred niekoľkými rokmi sa na mňa 1. apríla usmialo najkrajšie dievča na svete. Som šťastný, že odvtedy sa na mňa usmieva každý deň. A ja sa snažím usmievať na ňu.

Pranostiky

Aj Vy si občas kladiete otázku, ako meteorológovia prišli na to, že dnes bude snežiť, zajtra pršať a cez víkend svietiť slnko?

Mne tieto otázky vrtajú v hlave už pekne dlho.

Ešte ako dieťa som pochopil, že nech sa na Orave pohnem kamkoľvek, skončím na mieste, kde sú všetky poveternostné anomálie. To sú tie vetičky na konci správ o počasi, kde vám prezradia, že na celom území Slovenska bude pekne, ale: miestami zamračené, zrána v údoliach hmly, občasné prehánky, zriedkavý nárazový vietor, vo výnimočných prípadoch búrky a prízemné mrazíky naozaj iba ojedinele. V Roháčoch bežne zažijete deň, keď sa všetko spomínané zomelie počas 24 hodín.

Naši predkovia predpovedali počasie na základe dlhodobých pozorovaní prírody. Staré pranostiky sú nesporne veľmi poučné a inšpiratívne. Lenže globálne otepľovanie urobilo svoje a tieto ľudové múdrosti už neplatia. Tento rok som napr. videl, ako poľnohospodári sadili vo februári, zberali v júni, kosili v októbri a orali v decembri.

Je najvyšší čas vymyslieť pranostiky nové.

Skromne by som k tejto téme chcel prispieť aj ja. Za tie roky na Orave som zistil, že po daždi príde vždy pondelok.

Respondent

Keď som pracoval v jednom súkromnom rádiu, mal som kolegu Dušana, ktorý si raz do hodinovej diskusnej relácie o bývaní pozval realitného agenta. Slovo dalo slovo a Dušan sa cez prestávku posťažoval, že nevie zohnať byt. Kým relácia skončila, výhodnú ponuku mal vo vrecku. O dva týždne sa aj sťahoval.

Dušan si rýchlo zrátal, čo všetko môže vďaka mikrofónu získať. Čoskoro sme podľa jeho respondenta vedeli, čo práve potrebuje lacno kúpiť alebo zadarmo vybaviť. Na stoličke hosťa sa vystriedal šéf pivovaru, expertka na reflexné masáže, vedúci obchodu s elektrotechnikou, majiteľ butiky so značkovými športovými potrebami, inštalatér, doktor liečiaci hemoroidy, ba dokonca aj striptérka.

Iba jeden jediný raz Dušan narazil a bola to zrážka osudná. Akurát mu nič nechýbalo, a tak chňapol po zástupcovi istej nadácie na pomoc opusteným deťom, ktorého mu produkčná núkala už asi pol roka. Návštevník bol veľmi otvorený a presvedčivý, napokon osudy osamelých a týraných detí hovorili za všetko. Chlapík z nadácie dal Dušanovi po skončení rozhovoru ponuku a on ju prijal. O týždeň dal výpoveď a odišiel pracovať pre tretí sektor.

Odvtedy urazil Dušan obrovský kus cesty. Napriek tomu, že on sám je každú chvíľu v médiách, rozpráva zásadne o iných: deťoch malých i väčších, opustených, bezbranných a utrápených.

Vďaka nim dokázal Dušan zmeniť sám seba, teraz im to aspoň po kúsku vracia. Stále má totiž neuveriteľný talent získať od ľudí prakticky čokoľvek. Pre tých, ktorým bolo v ich doterajšom živote upreté takmer všetko.

Stará Blašková

Spolužiak z vysokej školy Michal sa pred rokmi priženil na dedinu. Získal tak super manželku, nádherný vzduch, výhľad na Oravskú Maguru a vodu v studni, ktorá až bolí v krku, aká je studená a čistá. Ráno ho budí kohút, večer uspáva ticho a vďaka satelitu chytá prúdy dažďovej vody na polievanie v záhradke.

Michal bol prvé tri mesiace nadšený a rozplýval sa od šťastia. Potom ho navštívila suseda, úplnou náhodou sa volala Blašková. Stará Blašková. Keď sa ho dostatočne povypytovala na všetky možné, vstala a vo dverách položila základnú existenčnú otázku: „A kedy začnete orať?“ Michal iba otvoril ústa. Ako chlapec z mesta netušil, že sa niečo také od neho očakáva a manželka pred svadbou nič nespomínala.

Michal veľmi rýchlo pochopil, že jeho nová suseda pochádza z úplne inej éry, akoby z iného sveta. Obyvateľov obce sa zmocňovala davová psychóza, keď stará Blašková kráčala na horný koniec s motykou. Najneskôr o hodinu sa na grúňoch hrbila celá dedina. Stará Blašková totiž so železnou pravidelnosťou robila všetko ako prvá: poorala, zasiala, pohnojila, vyplela, vykopala, uskladnila, zavarila, zjedla. Kto nestačil jej tempu, toho s naliehavým výrazom v tvári a všetečným jazyčiskom pobádala dovtedy, kým neurobil, čo bolo podľa nej potrebné. Michal mal niekedy pocit, že býva na Sicílii – stará Blašková sa správala ako hierarchický kápo, ktorý svojich podriadených kontroluje, či je všetko tak, ako má byť.

Túto zimu stará Blašková zomrela. Michal kráčal v smútočnom sprievode a premýšľal nad tým, či sa jeho život stane pokojnejším.

Minulý víkend mu zaklopkala na okno vnučka starej Blaškovej, aby mu pripomenula dve základné existenčné pravdy: že treba poorat' a že kolobeh života, toho večného prelínania začiatku a konca, pokračuje naďalej.

Verejná zbierka

Mimoriadne teplé jarné počasie láka do ulíc ľudí každého veku. Väčšina si užíva hrejivé lúče slnka, teší sa z pekného dňa alebo prítomnosti milovanej osoby.

Situáciu využili aj predavači rôzneho tovaru, ponúkači rozmanitých služieb, ale nájdú sa aj takí, ktorí apelujú na lepšie stránky vašej duše. Mám na mysli výbercov rôznych zbierok a kampaní. Sú to ľudia smelí, zhovorčiví, empatickí a radi pracujú vo dvojici.

Nechápu podľa mňa iba jedno – na aký účel vlastne vyberajú.

„Dobrý deň, pane, prispejete na onkologické ochorenia? Na svalovú dystrofiu, na rakovinu prsníka?“

Moji milí, neprispejem. Nikdy. Nevidím totiž dôvod podporovať choroby. Pre niekoho možno iba detail, ale pre mňa podstatný. Keby totiž vyberali na *liečbu* ochorenia, *diagnostiku* alebo *prevenciu*, prispejem veľmi rád. A určite nebudem sám.

Kapišto?

Tetovanie

Pred časom obletela celý svet správa o tom, že v Číne tetujú svine, aby mali cennejšiu kožu a bol o ne väčší záujem. Podnikaví Číňania predpokladajú, že sa táto novinka rýchlo rozšíri do celého sveta.

Cítim povinnosť uviesť veci na pravú mieru. Ako prvý začal tetovať svine mäsiar Imro z našej ulice. Mládenec ako hora, ale nebol na vojne, a tak ho ostatní chlapi nebrali príliš vážne. Ešte väčší komplex mal z dievčat. Rozhodol sa, že poriadneho drsoňa z neho urobí tetovanie. Keďže medzi príbuznými nenašiel nikoho, na kom by tento akt vyskúšal, nakoniec sa rozhodol pre rodného brava. Srdiečko s nápisom *I Love You* predčilo všetky Imrove očakávania. Ešte väčší úspech zožal farebný nápis *Bez Teba to nie je ono*. Prasa počas tetovania kvíkalo, že ho bolo počuť až do tretej ulice a určite trpelo ako sviňa.

Keď Imrov otec zistil, čo jeho syn vystrája, takmer ho prizabil.

Oveľa väčšie prekvapenie čakalo na zákazníkov. Pôlt slaniny s nápisom *Vierka Forever*, tlačienka s kúskami morskej panny alebo huspenina, z ktorej vykúkali symboly *Jing* a *Jang* – to v tých časoch veru nemal nikto.

Lenže priemyselná špionáž zjavne neobišla ani našu ulicu a Číňania Imrov nápad surovo ukradli. Som zvedavý, či začnú sviniam robiť aj piercing a nastreľovať náušnice. Len pre vašu informáciu: aj toto už Imro s úspechom vyskúšal.

Jarné upratovanie

Kým okolitý svet zasiahli ničivé vlny tsunami, uragány, povodne a tornáda, na našu ulicu prifrčalo jarné upratovanie.

Od pondelka kmitali susedky organizátorky a dôležito ukazovali rukami z horného konca na dolný. Po minuloročnom fiasku to bolo celkom logické. Vlni sme všetok neporiadok z ulice sústredili v jej hornej časti. Keď potom prišiel traktor s rozheganou vlečkou, cestou na dolný koniec polovicu vecí vysypal a tú druhú postrácal.

Iniciatívne babky tentoraz neponechali nič na náhodu. Okrem obligátneho kontajnera na smeti vybavili aj odvoz elektroodpadu. V presne stanovený čas prirachotila dodávka, aby odviezla všetko, čím voľakedy pretekal elektrický prúd. V polovici ulice natrafili šofér so závozníkom na suseda, ktorý pred dom postupne vynášal televízor, mikrovlnku, sporák, chladničku a staromódny kafeťák. Keďže bol z celej ulice jediný, mládenci trpezlivo počkali a keď konečne zmizol v dome, všetko z chodníka zobrali, naložili a pokračovali svojou cestou.

Asi po piatich minútach prišlo na ulicu policajné auto. Zo zúrivej gestikulácie suseda sme pochopili, že pred chvíľou prišiel o televízor, mikrovlnku, sporák, chladničku a staromódny kafeťák. Tieto spotrebiče chcel previezť k synovi, ktorý sa presťahoval do inej časti mesta. Kým podonášal na kopu aj hrnce a tanier, na chodníku neostalo vôbec nič.

Naše susedky organizátorky zachránila pred mučením iba rýchla pouličná zbierka pre postihnutého suseda. Ale vzali to športovo. Už teraz sa ospávame pri predstave, čo vymyslia na budúci rok. Pošuškáva sa niečo o malých zametacích autách. Z tohto dôvodu viacerí rozmyšľame, že si ohradíme pozemky ostnatým drôtom. Pre istotu.

Oblievači

Mal som asi 6 rokov, keď ma moji rodičia na Veľkú noc vzali k babke. Tam som bol očitým svedkom toho, ako štyria mládeneci mlátili uprostred dediny akúsi dievčinu. Potom ju zdrapili a hodili do miestneho potoka, kde bolo vody tak žabe po oči. Bolo mi vysvetlené, že práve takto sa oslavuje najvýznamnejší kresťanský sviatok. Keď sa dievčina vyhrabala celá zakrvavená a doudieraná z potoka, pochopil som, že asi takto vyzerala pred dvetisíc rokmi križová cesta.

Na Veľkonočný pondelok som bol svedkom nespočetných bitiek, akčných scén ako z kung-fu filmov a brutálnych masakrov. Opuchnuté tváre opitých samcov sa len málokedy zmohli na koledu alebo vinšovačku. Všetci z vysoka kašľali na maľované vajička, koláče, alebo stužky na korbáč. Podstatný bol poriadny világoš sprevádzaný poldecákom a finančnou výslužkou. To všetko v mene ženskej mladosti a krásy.

Matky, manželky, sestry, dcéry a vnučky museli ešte v ten istý deň po priekopách, lavičkách a plotoch pozbierať svojich domácich ogrgúňov. Potom ich opitých a vygrcaných uložili do voňavej postele, ktorá ešte ráno zažila prúd vody a voňavky vyrobenej z olomouckých syrčekov.

Netvrším, že tento podľa mňa idiotský zvyk úplne vymizol, ale už sa to lepšie. Okolo seba vidím čoraz viac chlapov, ktorí Veľkonočný pondelok prežívajú ako deň sviatočný. Ráno sa do sýtosti vyspia a potom vyrazia s rodinou na výlet. A svoje matky, manželky, sestry, dcéry a vnučky obdarujú namiesto ľadovej vody kvetom.

Križovú cestu prenechávajú histórii a sado-maso salónom.